

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	6713208623
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6713208623.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: Konkurzy AA, k. s. so sídlom B. Bartóka1042/12, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 47 236 108, správca konkurznej podstaty úpadcu Ing. Jaroslav Svetlák - STOLTES „v konkurze“, bytom Jánošíkova 16, 976 66 Polomka, IČO: 22 883 517, proti žalovanému: JUDr. R. nar. XX.XX.XXXX, bytom W., právne zastúpenému JUDr. František Vavráč, advokát, Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, za účasti intervenienta popri žalovanom: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpeného Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v konaní o zaplatenie 331 939,19 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49Cbi/3/2013-515 zo dňa 15. júna 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49Cbi/3/2013-515 zo dňa 15. júna 2022 v napadnutom výroku II a III m e n í tak, že žalobu zamietá a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovaný má nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Intervenient na strane žalovaného má nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 49Cbi/3/2013 zo dňa 15. júna 2022, v prvom výroku konanie v časti o zaplatenie sumy 8032 eur zastavil. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu sumu 323 907,19 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,16 %.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa prostredníctvom podanej žaloby, doručenej súdu 27.03.2013, domáhal od žalovaného zaplattenia sumy 331 939,19 eur do konkurznej podstaty úpadcu. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24K/269/99-40 zo dňa 31.07.2000 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovil JUDr. D. J., ktorý bol zo zdravotných dôvodov zbavený tejto funkcie a následne súd ustanovil za správcu konkurznej podstaty úpadcu žalovaného. Uznesením tohto súdu č. k. 47 24K/269/99-Že-923 zo dňa 24.08.2011 bol JUDr. Vladimír Nosko zbavený funkcie správcu a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Ján Ďurove. Konkurzný súd vydal dňa 21.02.2013 opatrenie č. k. 47-24K/269/99-Že-1044, ktorým uložil správcovi konkurznej podstaty pokyn, aby súdne vymáhal od bývalého správcu, JUDr. Vladimíra Noska, finančné prostriedky v sume 331 939,19 eur, ktoré mu po skončení výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty neodovzdal, ale ich zveril obchodnej spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, so sídlom Starobystrická 267/67, 900 28 Zálesie, IČO: 36 020 095 (ďalej tiež „CI HOLDING, akciová spoločnosť“). Žalobca konkretizoval, že dňa 14.04.2009 žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu uzavrel s CI HOLDING, akciová spoločnosť, zmenkový obchod, ku ktorému došlo odovzdaním zmenky vystavenej zmenkovým dlžníkom CI HOLDING, akciová spoločnosť. Zmenka bola vystavená v Bratislave dňa 14.04.2009 na zmenkovú sumu 334 456,40 eur, s dátumom splatnosti 14.07.2009. Za vystavenie zmenky zaplatil žalovaný vystaviteľovi zmenky sumu 331 939,19 eur z konkurznej podstaty úpadcu. Ku dňu splatnosti však zmenkový dlžník finančné prostriedky žalobcovi neposkytol. Žalobca zdôraznil, že s poukazom na § 8 ods. 2 a § 14 ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších právnych predpisov (ďalej tiež „ZKV“), správca nie je oprávnený svojvoľne nakladať s majetkom zaradeným do konkurznej podstaty, najmä nie je oprávnený uzatvárať nevýhodné obchody a je povinný vždy postupovať s odbornou starostlivosťou. Správca je oprávnený len na úkony smerujúce k ukončeniu konkurzného konania a nie je oprávnený na uzatváranie obchodných prípadov, ktoré nesúvisia s konkurzným konaním.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že v zmysle § 100, § 101 a § 106 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „OZ“) je právo na náhradu škody premlčané, pričom vzniesol námietku premlčania. Poukázal na zhodnú argumentáciu intervenienta na jeho strane, vychádzajúcu z názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) vysloveného v obdobných veciach v rozhodnutiach sp. zn. 1Obo/3/2020 a sp. zn. 4Obo/12/2020. Taktiež poukázal na skutočnosť, že paralelne prebiehajúce trestné konanie bolo zastavené z dôvodu, že konanie žalovaného popísané v predmetnej žalobe nie je trestným činom. Z toho vyvodil, že nakoľko neexistuje trestnosť konania vo vzťahu k objektívnej stránke trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, pričom ide o totožnú otázku, ktorá je určujúca aj pre prípadnú zodpovednosť správcu za náhradu škody, je nutné žalobu zamietnuť.

4. Podľa žalobcu uplatnený nárok nie je premlčaný, nakoľko začiatok objektívnej premlčacej lehoty nemohol nastať skôr, ako bol žalovaný právoplatne zbavený funkcie správcu a subjektívna lehota nemohla začať plynúť skôr ako dňom 17.01.2012, kedy žalovaný odovzdal novému správcovi správcovský spis, avšak finančné prostriedky mu neodovzdal. Žalobca poukázal na názor najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 2Obo/12/2019.

5. Súd prvej inštancie k momentu vzniku škody uviedol, že v predmetnej veci vznik škody na majetku konkurznej podstaty úpadcu možno vyvodiť až po zistení, že plnenie z predmetného zmenkového obchodu sa stalo fakticky alebo právne nevymáhateľným, čo nastalo až ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok zmenkového dlžníka (CI HOLDING, akciová spoločnosť). Preto objektívna premlčacia doba začala plynúť vyhlásením konkurzu na majetok zmenkového dlžníka, a teda žalobou uplatnený nárok premlčaný nebol. Následne súd vyhodnocoval naplnenie atribútov inštitútu náhrady škody a dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný, nakoľko žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov získaných speňažením majetku obsiahnutého v konkurznej podstate úpadcu, porušil právnu povinnosť zakotvenú v § 8 ods. 2 ZKV, t. j. postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou. Ku škode došlo v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovaného postupovať s odbornou starostlivosťou, pretože pokiaľ by peňažné prostriedky neinvestoval do nákupu zmenky, tieto by naďalej v konkurznej podstate úpadcu zostali na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch II a III podal včas odvolanie žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) a žiadal, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“) napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie. S poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP napadnutý rozsudok označil za nesprávny a nezákonný. Za primárnu otázku pre rozhodnutie považoval posúdenie vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku, pričom nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že tento nárok premlčaný nie je. Napriek správne aplikovaniu východisku k úprave obsiahnutej v § 106 OZ, ako súd prvej inštancie uviedol v ods. 43 odôvodnenia rozsudku, dospel tento súd k nesprávnemu právnomu záveru, porušiac tým ústavný princíp právnej istoty vo vzťahu k predvídateľnosti práva a princípu legitímneho očakávania, že rovnaké veci budú posudzované rovnako. Túto námietku dal do súvisu s právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/3/2020 z 21. októbra 2021, v ktorom bola vo vzťahu k odvolateľovi riešená a opačne zodpovedaná rovnaká skutková aj právna otázka týkajúca sa premlčania, s čím sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí adekvátne nevysporiadal. Dovolať taktiež v súvislosti s posúdením udalosti relevantnej pre beh premlčacej lehoty zvýraznil nekonzistentnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k významu nákupu zmenky a k jej splatnosti, resp. ku vzniku škody v rovine úvah súdu o zmenke ako ekvivalente nákupnej ceny.

7. Za celkom nesprávnu považoval právnu úvahu súdu prvej inštancie, že vznik škody na majetku konkurznej podstaty úpadcu možno vyvodit' až po zistení, že neplnenie z predmetného zmenkového obchodu sa stalo fakticky alebo právne nevymáhateľným. Podľa odvolateľa správne nemožno moment vzniku škody viazať na vyhlásenie konkurzu (2.6.2013), ani v tejto súvislosti uvažovať o transformácii majetku úpadcu na pohľadávku na zaplatenie zmenkovej sumy z hľadiska (účelového) posunu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby. Na jej plynutie taktiež nemôže mať žiaden vplyv postavenie (aktuálneho) správcu úpadcu.

8. Odvolateľ zvýraznil skutkové vymedzenie uplatneného nároku v žalobe a jej doplnení, a to tvrdenie, že: „Prvýkrát bolo investované do nákupu zmienek emitenta CI HOLDING, a.s. dňa 26.06.2008, kedy žalovaný správca ... previedol bezhotovostným prevodom na účet CI HOLDING, a.s. sumu ... 331 939,19 Eur. Od tejto doby boli pripisované na účet úpadcu len výnosy zo splatných zmenkových obchodov.“ Z toho je podľa odvolateľa možné vyvodit' mechanizmus za sebou idúcich zmenkových obchodov tak, že finančné prostriedky boli bezhotovostným prevodom odňaté zo sféry žalobcu len pri prvom zmenkovom obchode 26.06.2008, tieto sa žalobcovi nevrátili, pričom vždy ďalším zmenkovým obchodom, podpísaním confirmácie, sa uzavrela dohoda o vzájomnom započítaní a reálne plnenie z tohto dôvodu nebolo nutné. Ak súd odvodil zodpovednosť za náhradu škody zo zmenkového obchodu zo dňa 14.04.2009 (ako protiprávneho úkonu) a odňatie finančných prostriedkov v tomto obchode považoval za trvalé a definitívne za základe dohody o započítaní pohľadávok, keď prostriedky sa nachádzali na účte CI HOLDING, akciová spoločnosť, tak týmto je udalosť, z ktorej škoda vznikla, komplexne zavŕšená, teda aj právny dôvod aj prostriedky sa nachádzali mimo sféry žalobcu a pri tvrdení protiprávnosti škoda vznikla. Podľa odvolateľa, z hľadiska plynutia lehôt, ak protiprávny úkon a aj dohoda o započítaní pohľadávok sú zo dňa 14.04.2009, nasledujúcim dňom 15.04.2009 začala plynúť objektívna premlčacia doba a táto uplynula podľa § 106 OZ dňa „15.04.2012“. Keďže k odovzdaniu spisovej dokumentácie novému správcovi došlo 17.01.2012 (bez odovzdania predmetných finančných prostriedkov), mal podľa žalovaného cca tri mesiace čas na uplatnenie nároku do uplynutia objektívnej premlčacej doby.

9. Ďalej odvolateľ poukázal na potrebu rešpektovania § 470 ods. 1 a 2 CSP a vysporiadanie sa v danej veci so závermi a účinkami veci sa týkajúceho trestného oslobodzujúceho rozsudku z hľadiska judikatúry (najmä R 27/1977, R 22/1979), t.j. do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu (objektívna stránka) okolnosťami významnými pre rozhodnutie o náhrade škody.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne rozhodnutie potvrdiť, pričom sa vyjadril k jednotlivým odvolacím námietkam. Zdôraznil,

že ak bola dohodnutá splatnosť zmenkovej sumy na 14.07.2009, nemohlo ku vzniku škody dôjsť dňa 14.04.2009. Za udalosť, z ktorej škoda vznikla, je potrebné považovať kumulatívne nielen protiprávne konanie ale aj vznik škody samotnej. V danom prípade to nastalo vtedy, keď bolo zrejmé, že zmenkový dlžník v dôsledku vlastnej insolventnosti zo zmenky už plniť nebude. Podľa žalobcu napriek porušeniu právnej povinnosti žalovaným by nemuselo nevyhnutne dôjsť ku vzniku škody. Poukázal na to, že ak by súd prijal argumentáciu žalovaného, išlo by o rozpor s čl. 5 CSP. V prvoinštančnom konaní boli zo strany súdu dodržané pravidlá civilného sporového konania vo vzťahu k obojstranným stranám rovnako.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu trval na podaných odvolacích dôvodoch a zvýraznil dodržanie princípu právnej istoty v súvislosti so závermi prijatými najvyšším súdom k otázke premlčania uplatneného nároku v obdobnej veci, v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/3/2020 z 21.10.2021. V ďalšom polemizoval s argumentáciou žalobcu.

12. Žalobca v následnom vyjadrení reagoval na argumenty žalovaného a zdôraznil, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/3/2020 netvorí ustálenú rozhodovaciu prax, pričom poukázal na závery v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31.10.2017. Uviedol, že zjednocovaním rozhodovacej praxe sa má zaoberať veľký senát najvyššieho súdu podľa § 48 CSP. V podstatných otázkach zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii uplatnenej v prvoinštančnom konaní.

13. Intervenient na strane žalovaného sa k uvedeným podaniam strán v odvolacom konaní písomne nevyjadril.

K procesnému postupu najvyššieho súdu v odvolacom konaní.

14. Odvolací súd najskôr k svojmu procesnému postupu v odvolacom konaní uvádza, že vzhľadom na argumentáciu strán v odvolacom konaní sa oboznámil s rozhodnutím najvyššieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 1Obo/3/2020, ktorá sa týkala totožného žalovaného, nároku uplatneného na obdobnom skutkovom základe a so zhodnou právnou argumentáciou strán, ako v tu prejednáwanej veci. Keďže zistil, že rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 1Obo/3/2020 zo dňa 21.10.2021 podliehal dovolaciemu prieskumu v konaní najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/7/2022, rešpektujúc princíp právnej istoty (článok 2 ods. 1 CSP), odvolacie konanie podľa § 164 CSP uznesením z 21. februára 2023, sp. zn. 5Obo/1/2023 prerušil do právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní v konaní vedenom pod sp. zn. 1ObdoV/7/2022. Následne postupom ex officio zistil, že uvedené dovolacie konanie bolo skončené vydaním uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/7/2022 zo dňa 23. apríla 2025, ktoré, v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1ObdoV/7/2022 zo dňa 30. júna 2025, nadobudlo právoplatnosť dňa 29. augusta 2025, čím odpadol dôvod prerušenia odvolacieho konania. Preto odvolací súd uznesením sp. zn. 5Obo/1/2023 zo dňa 18. septembra 2025 rozhodol o pokračovaní v tomto odvolacom konaní.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 379 CSP a § 380 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť (§ 388 CSP).

16. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

17. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

18. V odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadiť pojednávanie, keďže nenastala situácia predpokladaná úpravou obsiahnutou v § 382 CSP, teda, že by sa na vec vzťahovalo ustanovenie všeobecne záväzného predpisu, ktoré by pri doterajšom rozhodovaní nebolo

použitá a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

19. Odvolací súd pri prejednaní odvolania žalovaného vychádzal zo skutkového stavu dostatočne zisteného a správne uzavretého pred súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). V odvolacom konaní neposúdil vec podľa právneho predpisu, ktorý by nebol pri doterajšom rozhodovaní použitý, nakoľko pre rozhodnutie vo veci kľúčovou otázkou premlčania sa zaoberal už súd prvej inštancie. K zmene napadnutého meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie teda došlo len v súvislosti s právnym posúdením veci odvolacím súdom, spočívajúcim v odlišnej interpretácii tých právnych noriem, ktoré boli vo veci aplikované už súdom prvej inštancie na ním zistený skutkový stav.

20. Ako už bolo uvedené, kľúčovou otázkou pre rozhodnutie bolo to, či si žalobca predmetnou súdnou žalobou uplatnil premlčaný peňažný nárok. V odvolacom konaní bolo úlohou najvyššieho súdu vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania posúdiť, či súd prvej inštancie správne vec právne posúdil z hľadiska začiatku behu premlčacej doby, ktorý súd prvej inštancie stanovil na deň vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka (CI HOLDING a.s.). Žalobca (správca konkurznej podstaty) uplatnený nárok opieral o právny titul práva poškodeného (úpadcu, resp. jeho konkurznej majetkovej podstaty, s dopadom na uspokojenie pohľadávok veriteľov úpadcu) na náhradu škody spôsobenej žalovaným (bývalým správcom konkurznej podstaty) porušením zákonnej povinnosti konkurzného správcu konať pri výkone tejto funkcie s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie dospel k dvom záverom podstatným pre rozhodnutie, a to, že došlo k naplneniu všetkých predpokladov pre náhradu škody a že peňažný nárok z toho plynúci žalobca uplatnil včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby.

21. Odvolací súd aj vo všeobecnosti uvádza, že ak je v súdnom konaní povinnou stranou vznesená námietka premlčania, súd sa má pri prejednaní a rozhodnutí veci primárne zamerať na posúdenie premlčania uplatneného nároku, resp. dôvodnosti tejto námietky. Vychádza sa teda z priority posudzovania premlčania uplatneného nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/2268/2004, v zmysle ktorého, ak sa dovoľáva účastník občianskeho súdneho konania premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať; návrh na začatie konania v takom prípade zamietne, čo platí pri práve (nároku) na náhradu škody aj v prípadoch, v ktorých nie je ešte preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody (pozn. - citované so slovenským prekladom najvyššieho súdu, podľa Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 745). Taktiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2008, sp. zn. 4/Cdo/237/2007 vyplýva, že pokiaľ je právo na náhradu škody premlčané, súd žalobu zamietne aj v prípadoch, v ktorých ešte nie je preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody. Preukazovanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti a najmä výšky škody (závislej napr. od tohto, či vec existuje) by za týchto okolností bolo totiž z hľadiska procesnej ekonomie nevhodné. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2008, sp. zn. 1MOBdo/1/2007, otázkou premlčania uplatneného nároku sa súd musí zaoberať na základe námietky vždy ako primárnou otázkou a až následne meritórne posudzovať nárok uplatnený žalobcom.

22. V zmysle vyššie uvedeného sa odvolací súd najskôr zaoberal odvolacími dôvodmi týkajúcimi sa správnosti právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky premlčania žalobcovho nároku.

23. Podľa § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „OZ“), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

24. Podľa § 106 ods. 1 OZ, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

25. Podľa § 106 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to

neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

26. Odvolací súd považuje za správny právny názor súdu prvej inštancie, že zodpovednosť za škodu vzniknutú porušením povinnosti správcu konkurznej podstaty je potrebné subsumovať pod ustanovenia (právnú úpravu) občianskeho práva, a nie obchodného práva. Preto aj otázku premlčania v danom prípade je potrebné posúdiť podľa ustanovení občianskeho práva, tu najmä § 106 OZ upravujúceho premlčaciu dobu práva na náhradu škody (ods. 42 odôvodnenia).

27. Pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť od okamihu škodovej udalosti (§ 106 ods. 3 OZ). Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok (§ 106 ods. 2 OZ) pozostávajúci z dvoch zložiek. Prvou je, kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním). Druhou je, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že doba so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako doba s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi troma prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Ak sa právo premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba časť subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam (obdobne sp. zn. 1Obo/3/2020, 4Obo/12/2020).

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09).

29. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/7/2022 zo dňa 23. apríla 2025, ktoré v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1ObdoV/7/2022 zo dňa 30. júna 2025, nadobudlo právoplatnosť dňa 29. augusta 2025 vyplýva, že dovolací súd v uvedenom rozhodnutí odmietol ako neprípustné dovolanie podané správcou konkurznej podstaty (iného) úpadcu proti odvolaciemu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/3/2020- 496 z 21. októbra 2021, v konaní vedenom proti JUDr. R. o náhradu škody, spôsobenej úpadcovi porušením povinnosti správcu konkurznej podstaty za obdobných skutkových okolností aké predstavuje aj vec posudzovaná v tomto odvolacom konaní (sp. zn. 5Obo/1/2023).

30. V nadväznosti na vyššie uvedené, zohľadňujúc princíp právnej istoty (čl. 2 CSP), odvolací súd zastáva názor (zhodný s názorom skôr vysloveným najvyšším súdom v obdobnej veci sp. zn. 1Obo/3/2020, voči totožnému bývalému správcovi), že ku škodovej udalosti, z ktorej škoda vznikla, došlo porušením právnej povinnosti, a to nákupom zmenky dňa 14. apríla 2009 (podpísaním konfirmácie o tomto zmenkovom obchode), v súvislosti s ktorým nasledujúci deň bola z účtu úpadcu poukázaná

predmetná suma (k jej vráteniu v žiadnej forme už nedošlo), teda došlo k vzniku samotnej škody. Išlo pritom o neoprávnené investovanie prostriedkov úpadcu žalovaným do subjektu, ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou (obdobne viď tiež sp. zn. 4Obo/12/2020). To je teda udalosť podľa § 106 ods. 2 OZ, ktorá zakladá nárok na náhradu škody vo výške investovaných prostriedkov, pretože v tento deň nastalo porušenie povinnosti žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým vznikla predmetná škoda. O tejto udalosti, teda od neoprávnenej investície finančných prostriedkov, ktoré boli určené na uspokojenie veriteľov úpadcu, podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť trojročná objektívna premľacia doba, ktorá uplynula 14. apríla 2012 (§ 122 OZ), a nie 15. apríla 2012 ako nesprávne uvádzal odvolateľ. Keďže žaloba bola v danej veci súdu doručená 27. marca 2013, bolo to po uplynutí objektívnej premľacej doby, uplatnený nárok žalobcu je tak premľaný a nie je možné ho žalobcovi (požadovaným deklarativným rozhodnutím súdu) priznať. Nevyhnutným následkom premľania nároku žalobcu na náhradu škody pred jeho uplatnením na súde, v spojení so splnením predpokladu vznesenia námietky premľania žalovaným v priebehu súdneho konania, je zamietnutie žaloby. Keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení dôvodnosti vznesenia námietky premľania žalovaným, resp. samotnej skutočnosti premľania žalovaného nároku na náhradu škody, odvolací súd z vyššie uvedených právnych dôvodov rozhodol podľa § 388 CSP o zmene napadnutého meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol.

31. Keďže pre vzťah objektívnej a subjektívnej premľacej lehoty platí zásada, že lehota so subjektívne určeným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskôr s ňou, so zreteľom na skutočnosť, že objektívna trojročná premľacia doba uplynula ešte pred podaním žaloby dňa 27. marca 2013, odvolací súd sa uplynutím subjektívnej premľacej lehoty nezaoberal, nakoľko to pre prejednávajúcu právnu vec považoval za právne bezvýznamné.

32. Odvolací súd ďalej na podporu správnosti svojho názoru, že udalosťou podľa § 106 ods. 2 OZ, ktorá zakladá nárok na náhradu škody (prejavila sa aj v majetkovej sfére úpadcu, keď o sumu zmenkového obchodu poklesli prostriedky na účte úpadcu) je moment odkúpenia zmenky, poukazuje na rozhodnutia v obdobných veciach, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/12/2020 z 28. júla 2021, sp. zn. 4Obo/13/2019 z 27. apríla 2021, v ktorom odvolací súd vychádzal aj z rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 zo 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 z 18. októbra 2018, v ktorom súdy dospeli k tomu istému záveru. Pritom súd aj v trestnom konaní voči inému správcovi konkurznej podstaty (za obdobných okolností) vyslovil záver, že škodná udalosť (neoprávnené investované prostriedky úpadcu, ktoré mali slúžiť na pomerné upokojenie veriteľov, odkúpením ďalšej zmenky vystaviteľa CI HOLDING) zahŕňa aj vznik samotnej škody. Vzhľadom na uvedené a žalovaným vznesenú námietku premľania, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie neposúdil otázku plynutia premľacej doby správne, keď považoval uplatnené právo za žalobcom uplatnené včas. Súd prvej inštancie pritom neurčil počiatok plynutia premľacej lehoty ani jednoznačne (ods. 45, 46, 53, 54, 58, 59 odôvodnenia rozsudku), keď konštatoval, že za stanovenie okamihu škodnej udalosti nemožno považovať dátum „14.04.2019“ (pozn. odvolacieho súdu; správne malo byť uvedené „14.04.2009“), keďže v tento deň bola zmenka „len vystavená, pričom splatná bola dňa 14.07.2009, a teda dňa 14.04.2009 nemohla vzniknúť konkurznej podstate žiadna škoda, keďže spoločnosť CI Holding, a.s. mala zaplatiť za zmenku až dňa 14.07.2009“. Súčasne súd prvej inštancie uviedol, že „právne a fakticky nevymáhateľnými sa predmetné finančné prostriedky stali až v čase, keď bolo zrejmé, že tieto do konkurznej podstaty navrátené nebudú a nebudú môcť byť ani vymôžené, keďže v dôsledku vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka nebolo možné prípadne získať exekučný titul a viesť exekučné konanie ... ak účinky vyhlásenia konkurzu na majetok zmenkového dlžníka nastali dňa 02.06.2013 a žaloba, na základe ktorej je toto súdne konanie vedené, bola súdu doručená dňa 27.03.2013 ... nárok žalobcu premľaný nie je“. Z takejto právnej argumentácie je zrejmé, že pokiaľ ide o začatie plynutia objektívnej premľacej doby v zmysle § 106 ods. 2 OZ, súd prvej inštancie si (napriek jeho poukazu na závery uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/17/2015 z 18.10.2016) v podstate zamieňa, resp. nesprávne stotožňuje udalosť, z ktorej škoda vznikla, s okamihom vzniku samotnej škody. V tomto ohľade nemožno považovať za správnu ani právnu úvahu ústiacu do záveru, že „objektívna premľacia doba začala plynúť až okamihom reálneho vzniku škody následne pri nevrátení týchto finančných prostriedkov do majetkovej podstaty úpadcu, a

teda začala plynúť vyhlásením konkurzu na majetok zmenkového dlžníka“.

33. Odvolací súd tu dáva do pozornosti závery uvedené v dovolacom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2ObdoV/6/2022 z 29. novembra 2023, ktorý sa týkal obdobnej problematiky nárokov na náhradu škody proti (inému) správcovi konkurznej podstaty. Najvyšší súd konštatoval, že „správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú úpadcovi výberom finančných prostriedkov z účtu úpadcu bez súhlasu konkurzného súdu, ktoré nepoužije na účel konkurzného konania. Uvedené konanie nie je konaním správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou v zmysle § 8 ods. 2 ZKV“. V tomto rozhodnutí najvyšší súd ďalej primerane odkázal aj na závery v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/7/2023 zo 14. septembra 2023 (R 10/2024), nadväzujúcim na závery Ústavného súdu SR v náleze č. k. III. ÚS 621/2022-42, podľa ktorých ústavný súd konštatoval, že „vznik škody úpadcu bol preukázaný úbytkom majetku spoločnosti v dôsledku hotovostných výberov žalovanou ... z účtu žalobcu s tým, že žalobca v danom konaní vo vzťahu k nároku na náhradu škody voči žalovanej nemusí preukazovať aj to, akým spôsobom žalovaná peniaze ňou vybraté z účtu spoločnosti (úpadcu) spotrebovala, keďže v tomto ohľade spočíva dôkazné bremeno na strane žalovanej.“

34. K ďalším odvolacím dôvodom odvolateľa, ktoré pre rozhodnutie vo veci už neboli určujúce, a to vzhľadom na zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania nároku, odvolací súd len stručne uvádza, že ich nepovažoval za opodstatnené.

35. Osobitne k otázke, či boli splnené všetky kumulatívne predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu uplatnenú v tomto konaní v súvislosti s jeho konaním ako správcu konkurznej podstaty úpadcu, odvolací súd uvádza, že sa stotožnil so zisteniami, závermi a právnym posúdením, ako vyjadril súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že škoda na strane žalobcu, za ktorú zodpovedá žalovaný, v čase rozhodovania súdu predstavovala 323 907,19 eur. Zodpovednosť žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty predmetného úpadcu vyplýva z úpravy obsiahnutej v § 8 ods. 2, 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní vo väzbe na § 420 ods. 1, 3 OZ (detailnú citáciu týchto ustanovení obsahuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie). V rozpore s touto úpravou a s plnením povinnosti správcu konať s odbornou starostlivosťou pri výkone tejto funkcie nepochybne bolo konanie žalovaného, ktorým do konkurznej podstaty úpadcu získané finančné prostriedky opakovane investoval do rizikových zmenkových obchodov. Škoda vznikla tým, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného sa znížila suma, ktorá mala byť na základe speňaženia konkurznej podstaty použitá na pomerné uspokojenie veriteľov. Kauzálny nexus je založený na tom, že ak by žalovaný predmetné peňažné prostriedky, v rozpore s povinnosťou správcu konať s odbornou starostlivosťou, neinvestoval do nákupu predmetnej zmenky emitenta CI Holding a.s., prvýkrát 26.06.2008 s bezhotovostným prevodom sumy 10 mil. Sk (331 939,19 eur) emitentovi, tieto by naďalej zostali v konkurze na uspokojenie veriteľov úpadcu. Zavinenie v zmysle § 420 ods. 3 OZ je prezumované, pričom žalovaný v konaní nepreukázal, že škodu nezavinil. V tejto súvislosti nie je právne podstatné, že trestné stíhanie žalovaného v danom prípade bolo zastavené s tým, že skutky uvedené v obžalobe prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Kv/15/15/6600-115 z 01.12.2017 nie sú trestným činom (uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 3T/125/2017-3547 z 09.04.2018, právoplatné 31.05.2019). Konštatovaný nedostatok trestnosti skutku/konania správcu konkurznej podstaty, t.j. z hľadiska trestného práva, nevylučuje jeho možnú civilnoprávnu zodpovednosť založenú na porušení povinnosti správcu konať pri výkone tejto funkcie v konkurznom konaní s odbornou starostlivosťou.

36. V tejto súvislosti a len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pokiaľ odvolateľ, v snahe vyviniť sa aj v rovine civilnoprávnej zodpovednosti, argumentoval dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v trestnej veci (iného správcu) sp. zn. 3Tdo/9/2016 z 18.01.2016, tak uvádzané rozhodnutie (publikované v ZSR pod č. R 51/2017) bolo neskôr predmetom zjednocujúceho Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 25. septembra 2017, sp. zn. Tpj 28/2017, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 237 a § 238 Trestného zákona v súvislosti s povinnosťami správcu podstaty v konkurznom konaní. Podľa tohto stanoviska - „I. Právna povinnosť je charakterizovaná príkazom

postupovať určitým spôsobom (konať alebo zdržať sa konania), ktorý zároveň znamená zákaz postupovať akokoľvek inak (na rozdiel od práva, ktoré je možnosťou, nie však povinnosťou). Povinnosť môže byť vymedzená užšie alebo širšie, avšak s potrebnou určitosťou - v právnej norme býva povinnosť vymedzená širšie, nakoľko sa vzťahuje na všetky prípady rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povinnosť správcu spravovať cudzí majetok v konkurznom konaní, relevantná v zmysle § 237 ods. 1 a § 238 Trestného zákona (ide o majetok podliehajúci konkurzu), vzniká už ustanovením správcu do funkcie. Podľa povahy tejto povinnosti musí ísť o čestnú, zodpovednú a svedomitú správu, ktorej výslovnou zákonnou konkretizáciou je aj postup s odbornou starostlivosťou - § 3ods. 1, 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (účinného do 31. decembra 2005), § 86 ods. 1 (a iné ustanovenia) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (účinného od 1. januára 2006), pričom konanie s odbornou starostlivosťou je v § 7 naposledy označeného zákona aj legálne definované. II. Porušením povinnosti postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou sa môže správca dopustiť spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 alebo § 238 Trestného zákona. Musia však byť naplnené aj ostatné zákonné znaky takeého trestného činu, čo v rámci subjektívnej stránky znamená úmysel správcu spôsobiť svojím postupom škodu - § 237 Trestného zákona, alebo nedbanlivosť vo vzťahu k tej istej okolnosti - § 238 Trestného zákona.“

37. Napokon sa odvolací súd pre úplnosť vyjadruje aj k argumentácii žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného, podľa ktorej „súčasný právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti súdu právnym názorom vysloveným iným súdom (aj keď odvolacím) ... zjednocovaním rozchádzajúcej sa praxe súdov sa má zaoberať veľký senát na dovolacom súde (§ 48 CSP).“ S takýmto zjednodušeným ponímaním princípu právnej istoty ako ani s predkladanou interpretáciou právnej úpravy rozhodovania najvyššieho súdu v tzv. veľkom senáte, súhlasiť nemožno. K potrebe rešpektovania princípu právnej istoty v danej veci sa odvolací súd už vyjadril vyššie. K otázke rozhodovania vo veľkom senáte v prípade odvolacích rozhodnutí najvyššieho súdu, je nutné vychádzať z úpravy obsiahnutej v 48 CSP. Podľa § 48 ods. 1 CSP, ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor. Podľa § 48 ods. 3 veta prvá CSP, právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný. K interpretácii citovanej právnej úpravy, predovšetkým z hľadiska povinnosti predložiť veci veľkému senátu, sa jednoznačne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) v náleze č. k. IV. ÚS 273/2021 zo 7. decembra 2021 (publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 58/2021), keď okrem iného vyslovil, že „I. zákonná povinnosť zakotvená pre dovolací súd v § 48 Civilného sporového poriadku nie je viazaná na procesnú aktivitu príslušnej strany v spore, keďže sa týka samotnej podstaty výkonu právomoci dovolacieho súdu ako zjednocovateľa judikatúry. II. Jediné rozhodnutie dovolacieho senátu nemožno považovať za vyriešenie dotknutej právnej otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Opačný záver by pro futuro znemožnil dovolací prieskum právnej otázky vrátane možnosti jej riešenia prostredníctvom veľkého senátu“. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 197/2023 z 18. júla 2023 vyplýva, že dovolateľ má právo na rozhodnutie veci veľkým senátom aj bez svojej procesnej aktivity, lebo sa dotýka samotnej podstaty výkonu právomoci dovolacieho súdu ako zjednocovateľa judikatúry. Taktiež z uznesenia najvyššieho súdu, rozhodujúceho vo veľkom senáte, sp. zn. IVCdo/5/2019 z 28. apríla 2021 vyplýva, že neprijal na rozhodovanie vec predloženú mu trojčlenným senátom najvyššieho súdu z dôvodu, že išlo o odvolací, a nie dovolací senát (viď najmä ods. 9, 11, 14, 15 odôvodnenia). Z uvedeného vyplýva, že v danej odvolacej veci konajúci senát najvyššieho súdu nemal povinnosť predložiť vec veľkému senátu podľa § 48 CSP, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa pri právnom posúdení veci neodchýlil od právneho názoru najvyššieho súdu prijatého v inej, obdobnej odvolacej veci totožného odvolateľa, skôr právoplatne rozhodnutej najvyšším súdom v inom senáte.

38. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalobcov nárok bol premlčaný skôr, ako ho žalobca uplatnil predmetnou žalobou na súde a vzhľadom na žalovaným účinne vznesenú námietku premlčania, takýto nárok žalobcovi nemožno v súdnom konaní priznať. Účelom

premlčania nie je negácia existencie uplatňovaného nároku, ale ide o realizáciu všeobecného princípu súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt*. Vo výsledku ide o zabezpečenie právnej istoty v právnych vzťahoch (veriteľ versus dlžník).

39. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol a v konaní úspešnému žalovanému a na jeho strane vystupujúcemu intervenientovi priznal podľa § 396 ods. 2, 255 ods. 1, 262 ods. 1 a 2 CSP náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.